

sygn. akt XVII AmC 1557/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: asystent sędziego Arkadiusz Radecki

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2012 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w P.

przeciwko (...) z siedzibą w B.

o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone

I. uznaje za niedozwolone i zakazuje (...) z siedzibą w B. wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści „Zmiana Tabeli Opłat i Prowizji nie stanowi zmiany umowy”;

II. zasądza od (...) z siedzibą w B. na rzecz (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od (...) z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;

IV. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt (...) z siedzibą w B..

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

sygn. akt XVII AmC 1557/11

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w P. wniosło pozew przeciwko (...) z siedzibą w B. (zwanej dalej (...)) o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „Zmiana Tabeli Opłat i Prowizji nie stanowi zmiany umowy (...)” oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w prowadzonej działalności gospodarczej posługuje się wzorcem umownym zawierającym zakwestionowane postanowienie. W ocenie powoda jest ono rażąco sprzeczne z dobrymi obyczajami i narusza uzasadnione interesy konsumentów, gdyż niezgodnie z prawem przewiduje uprawnienie dla pozwanego do wprowadzania jednostronnie dowolnych zmian do wysokości swojego wynagrodzenia, jednakże bez wskazania należytego trybu wypowiedzenia istotnych warunków umowy.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) wniosła o oddalenie powództwa, ewentualnie o odrzucenie pozwu jako wniesionego w sytuacji res iudicata i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwana wskazała, że zakwestionowany zapis jest identyczny, jak wpisy zamieszczone w rejestrze UOKiK pod nr (...) i (...)i w związku z tym nie widzi potrzeby rozstrzygnięcia o nim przez Sąd, ponieważ na wpisy podane przez powoda może powołać się każdy konsument bez potrzeby umieszczania ich pod nowym numerem. Jednocześnie pozwana

nadmieniła, iż orzeczenia Sądu Antymonopolowego mają charakter powszechnie obowiązujący, a nie tylko inter partes.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana prowadzi działalność gospodarczą w formie spółdzielni m.in. w zakresie gromadzenia środków pieniężnych swoich członków, udzielania im pożyczek i kredytów oraz przeprowadzania na ich zlecenie rozliczeń finansowych (odpis z KRS – k. 20-21). W działalności tej pozwana posługuje się wzorcem umownym o nazwie „Umowa o świadczenie usługi (...)”, który w § 10 ust. 2 zawiera postanowienie o treści „Zmiana Tabeli Opłat i Prowizji nie stanowi zmiany umowy (...)” (odpis wzorca umowy – k. 7-10).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne.

Należy zauważyć, że (...) są uznawane w orzecznictwie za przedsiębiorców – podmioty prowadzące działalność gospodarczą. Tak orzekł m.in. SN w dniu 21 stycznia 2011 r. (uchwała III CZP 125/10) wskazując, że zgodnie z art. 1 i 67 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2003 r., nr 188, poz. 1848 ze zm.) prowadzenie działalności gospodarczej jest podstawowym przedmiotem działania oraz racją bytu prawnego spółdzielni. Prowadzona jest ona w interesie członków na zasadach rachunku ekonomicznego, w celu zapewnienia im korzyści, przy czym ma ona charakter działalności gospodarczej tzw. bezwynikowej – nieobliczonej na zysk. Działalność taka nadal podporządkowana jest regułom ekonomicznym, a motyw zysku (zarobku) zastępowany jest motywem racjonalnego (ekonomicznego) gospodarowania, co oznacza zamiar uzyskania maksymalnego efektu - niekoniecznie zysku - przy danym nakładzie środków albo zamiar minimalnego zużycia tych środków w celu wykonania wyznaczonego zadania. Te obserwacje w pełni odnoszą się do (...), będących przecież szczególną postacią spółdzielni.

Na wstępie należy się odnieść do zarzutu pozwanego dotyczącego istnienia powagi rzeczy osądzonej z uwagi na wpisanie stosowanej przez pozwanego klauzuli do rejestru postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone. Niniejsze rozumowanie jest oparte na brzmieniu art. 479⁴³ k.p.c. „wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2.” Wskazane zagadnienie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, których kwintesencją jest wyrok z dnia 12 kwietnia 2011 r. III SK 44/2010 (LexPolonica nr 2627517). Przedstawioną w nim analizę problemu Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela przytaczając istotne fragmenty poglądu.

„(...) Według doktryny wyrok uwzględniający powództwo obejmuje prawomocnością tylko pozwanego przedsiębiorcę oraz inne podmioty, którym w braku orzeczenia przysługiwałaby legitymacja czynna do wytoczenia powództwa w sprawie o uznanie za niedozwolone tego samego postanowienia wzorca umowy, zaczerpniętego z tego samego wzorca. Prawomocność rozszerzona ma w tym ujęciu charakter jednostronny i ogranicza się tylko do tych osób, które mogłyby wytoczyć powództwo przeciwko przedsiębiorcy stosującemu konkretne postanowienie w konkretnym wzorcu. W uzasadnieniu powyższego poglądu argumentuje się, iż wpisane do rejestru klauzule zostały uznane za niedozwolone ze względu na określony układ praw i obowiązków stron, ukształtowanych we wzorcu. Wyjaśnia się również, że zakaz wykorzystywania niedozwolonych postanowień wzorca umowy ma charakter materialnoprawny, zatem skutków uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone należy upatrywać w przepisach prawa materialnego. Zgodnie z przeciwnym poglądem, skutki wyroku dotyczą każdego przedsiębiorcy, przy czym wśród poglądów opowiadających się za tym szerokim ujęciem istnieje rozbieżność, czy dotyczy to tylko przypadków identyczności klauzul.

Wskazane powyżej dylematy interpretacyjne w przedmiocie skutków wpisu postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień umownych rozstrzygnięto początkowo w orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów w następujący sposób. W wyroku SN z dnia 20 czerwca 2006 r. III SK 7/2006 (OSNP 2007/13-14 poz. 207) przyjęto, że wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili

wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, co oznacza, iż uznanie określonej klauzuli za niedozwoloną i wpisanie jej do rejestru działa erga omnes, a dalsze posługiwanie się klauzulą wpisaną do rejestru jest zakazane w obrocie prawnym nie tylko względem podmiotu, wobec którego to orzeczono, ale również w identycznych lub podobnego rodzaju stosunkach prawnych zawieranych przez osoby trzecie, bez ograniczenia w żaden sposób kategorii tych podmiotów. Pogląd ten podtrzymano i rozszerzono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2006 r. III SZP 3/2006 (OSNP 2007/1-2 poz. 34), zgodnie z sentencją której „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.” W jej uzasadnieniu SN odwołał się do zapatrywań prawnych wyrażonych w uchwale SN z dnia 19 grudnia 2003 r. III CZP 95/2003 (OSNC 2005/2 poz. 25) oraz skutków wpisu do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, unormowanych w art. 479⁴³ k.p.c., uznając, że z charakteru postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, służącego abstrakcyjnej ocenie abuzywności jego postanowień oraz celu tego postępowania, jakim jest usunięcie postanowień wzorca uznanych za niedozwolone z obrotu, wynika że wpis postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wywołuje skutki nie tylko dla stron procesu, lecz także wobec osób trzecich. Podobny do przyjętego w powołanej uchwale pogląd został wypowiedziany w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w wyroku SN z dnia 5 czerwca 2007 r. I CSK 117/2007 (LexPolonica nr 1437431), gdzie przyjęto, że za niedozwoloną klauzulę umowną naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może być uznana nie tylko klauzula umowna o identycznej treści, jak klauzula wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., ale również klauzula o treści zbliżonej, której stosowanie wywiera taki sam skutek, jak stosowanie klauzuli wpisanej do rejestru.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu powołanych powyżej rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, w szczególności w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. III SZP 3/2006 (OSNP 2007/1-2 poz. 34), została zakwestionowana w uchwale SN z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80/2008 (OSNC 2009/9 poz. 118), zgodnie z którą rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479⁴³ w związku z art. 365 k.p.c.) nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że należy wykluczyć uznanie, iż moc wiążąca wyroku i powaga rzeczy osądzonej może rozciągać się na podobne lub nawet takie same postanowienia stosowane przez innego przedsiębiorcę w innym wzorcu. Abstrakcyjna kontrola wzorca nie może prowadzić do generalnego wyłączenia danej klauzuli z obrotu, rzeczą sądu bowiem jest rozstrzyganie w konkretnej sprawie, dotyczącej określonego postanowienia konkretnego wzorca. Wydany w takiej sprawie wyrok dotyczy zatem postanowienia określonego wzorca, a nie postanowienia w ogóle. Podobny pogląd wyrażono w uchwale SN z dnia 13 stycznia 2011 r. III CZP 119/2010 (OSNC 2011/9 poz. 95). W świetle powyższych uchwał wpis postanowienia do rejestru niedozwolonych postanowień umownych wywołuje jedynie taki skutek, że uniemożliwia wniesienie kolejnego powództwa o uznanie za niedozwolone postanowienia umownego o takiej samej treści, stosowanego w tym samym wzorcu umownym, przez tego samego przedsiębiorcę.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy w obecnym składzie stwierdza, że zgodnie z sentencją uchwały SN z dnia 13 lipca 2006 r. III SZP 3/2006 (OSNP 2007/1-2 poz. 34) „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁽⁴³⁾ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.” Brzmienie sentencji przedmiotowej uchwały nie przesądza zatem tego, że stosowanie przez innego przedsiębiorcę postanowienia umownego wpisanego do rejestru niedozwolonych postanowień umownych stanowi ipso facto praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Ponadto, w uzasadnieniu uchwały SN z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80/2008 (OSNC 2009/9 poz. 118) podkreślono, iż poza zakresem jego oceny w tej sprawie pozostawała „kwestia mocy wiążącej wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie wzorca umowy za niedozwolone w innych postępowaniach” niż

postępowanie o uznanie postanowień wzorca za niedozwolone. Uchwała ta, jak i późniejsza uchwała z dnia 13 stycznia 2011 r. III CZP 119/2010 (OSNC 2011/9 poz. 95), zapadłe przy rozpoznawaniu spraw o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, nie wymagają zatem skorygowania sentencji uchwały z dnia 13 lipca 2006 r. III SZP 3/2006 (OSNP 2007/1-2 poz. 34), lecz odpowiedniego ukierunkowania interpretacji jej uzasadnienia (...)”.

Brak zatem podstaw do odrzucenia pozwu nakłada na Sąd obowiązek dokonania kontroli spornego zapisu wzorca.

Analizując abuzywność zakwestionowanego postanowienia umownego, wskazać należy, że w myśl art. 385¹ § 1 k.c. za niedozwolone uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Oznacza to, że dla uznania określonego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania z konsumentami konieczne jest stwierdzenie, że spełnia ono łącznie następujące przesłanki:

1. nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem (zostało narzucone konsumentowi),
2. nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron,
3. ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami,
4. ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta.

Analizowana klauzula umowna nie była uzgadniana indywidualnie z konsumentami, o czym świadczy jej stanowcze sformułowanie. Klauzula ta nie dotyczy także głównych świadczeń stron, którymi w niniejszym przypadku są:

- ze strony pozwanego: świadczenie usług bankowych
- ze strony konsumenta: zapłata wynagrodzenia za świadczone usługi.

Sporne postanowienie przewiduje uprawnienie do jednostronnej zmiany warunków umowy w zakresie świadczenia usług bankowości elektronicznej przez przedsiębiorcę, jednocześnie zaznaczając iż nie stanowi ta zmiana warunków umowy. Powyższych ocen pozwana nie kwestionowała.

Przedmiotem badania Sądu w zaskarżonej klauzuli stała się jej ewentualna sprzeczność z dobrymi obyczajami, jak również ustalenie, czy ukształtowane nią prawa i obowiązki stron nie naruszają rażąco interesów konsumenta.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać więc działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające na niekorzyść od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny. Mogą tu bowiem wejść w grę także inne aspekty, jak choćby zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp.

Należy także wskazać, że klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja

jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ §1 k.c.

Dokonując analizy zakwestionowanej klauzuli umownej, Sąd stwierdził, że pozostaje ona w sprzeczności z dobrymi obyczajami i w konsekwencji rażąco narusza interesy konsumentów, czym spełnia przesłanki klauzuli abuzywnej, a ponadto jest wyartykułowana w katalogu przykładowych klauzul niedozwolonych w art. 385³ pkt 10 k.c.

Zaproponowany przez pozwanego zapis wzorca umowy w konsekwencji wyłącza dla konsumenta możliwość odmowy akceptacji dokonanych zmian, skoro zmiana tabeli opłat i prowizji nie stanowi zmiany umowy pozostawiając w istocie kontrahentowi konsumenta uprawnienie do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w umowie, w dowolnym czasie, bez wcześniejszego uprzedzenia o tym konsumenta.

Art. 353¹ k.c. określając zasady wolności umów, podaje trzy granice tej wolności tj. natura stosunku, ustawa i zasady współżycia społecznego. Natura umowy i generowanego przez nią stosunku sprowadza się generalnie do tego, że wyraża ona i pozwala realizować interes każdej strony, ponieważ zaś interesy stron są przeciwstawne, to istotą umowy powinno stanowić uzgodnienie woli stron, wyrażającej ich interesy. Zgoda zatem jest oczywistym wymogiem zarówno przy zawieraniu umowy jak i przy zmianie jej treści. Stąd też nawet przy najdalej idących ułatwieniach w realizacji inicjatywy zmian (np. art. 385¹ § 3 k.c.) pozostawiona jest drugiej stronie możliwość odmowy zgody na zmiany umowy.

Zdaniem Sądu analizowany zapis wzorca umowy może wywoływać po stronie konsumenta mylne wyobrażenie, co do przysługujących mu praw. Tego typu wątpliwości mogą pojawić się w sytuacji, gdy w międzyczasie obowiązujący Regulamin zostanie przez przedsiębiorcę zmieniony. Wówczas brak jednoznacznego wskazania, który regulamin ma zastosowanie, godzi w interesy konsumenta.

Konsument przed zawarciem umowy dokonuje rozeznania o warunkach działania kasy oszczędnościowej, analizuje je i podejmuje decyzję o zawarciu umowy. Oferta podmiotów na rynku jest szeroka, więc wybór oferty jest dopasowywany do potrzeb konsumenta i odzwierciedla jego oczekiwania. Konsument kieruje się dodatkowo przekonaniem o trwałości zawartego stosunku prawnego, warunków na jakich jest zawarty i świadomością o traktowaniu go jako równorzędnego partnera stosunku prawnego. Generalnie zagwarantowanie dla (...) prawa zmiany regulaminu wprowadza niepewność, co do tego, jakie sytuacje mogą spowodować wprowadzenie zmian. Usprawiedliwione będą zmiany wywołane zmianami regulacji prawnych, a nie inne zmiany wynikające z arbitralnej decyzji (...).

W zakwestionowanym postanowieniu pozwany ustalił, że „Zmiana Tabeli Opłat i Prowizji nie stanowi zmiany warunków Umowy”.

Należy w tym miejscu wskazać, że stosownie do treści art. 30 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. (Dz. U. z 2002r., Nr 169, poz. 1385 ze zm.), do której odwołuje się przedmiotowy regulamin, umowa o usługi bankowości elektronicznej powinna zawierać między innymi postanowienia, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy. W myśl art. 3 ust. 2 pkt 7 powołanej ustawy umowa o elektroniczny instrument płatniczy powinna określać w szczególności rodzaj i wysokość opłat i prowizji oraz warunki ich zmian.

Prowizje i opłaty za świadczone usługi związane z prowadzeniem rachunku bankowego pobiera (...) od klienta. Są to zatem świadczenia stanowiące obciążenie finansowe konsumenta. Niewątpliwie jest, że ustalenie wysokości prowizji i opłat stanowią istotne warunki umowy. Zatem zmiana wysokości opłat i prowizji jest zmianą tego warunku. Tym samym Sąd uznał za niedopuszczalne uprawnienie (...) do jednostronnego decydowania o wysokości prowizji i opłat w trakcie trwania umowy, a klienci byli pozbawieni możliwości wyrażenia swojej woli.

Wymienione powyżej przyczyny wskazują zdaniem Sądu, na ukształtowanie obowiązków konsumenta w spornym postanowieniu w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, który narusza rażąco interesy tego konsumenta (art. 385¹

§ 1 kc). Wobec tego, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone i zakazał wykorzystywania w obrocie z konsumentami zakwestionowanej w pozwie klauzuli umownej na podstawie art. 479⁴² § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.. Na podstawie art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Opłatę sądową w wysokości 600 zł, od wniesienia której powód był zwolniony, Sąd postanowił obciążyć pozwaną na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 oraz art. 113 ust. 4 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 167, poz. 1398 ze zm.).

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ § 1 k.p.c., obciążając kosztami pozwaną.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka